

W szponach rugby

RUGBY XV

MEN'S CHAMPIONSHIP

2023

Rumunia – Polska

mecz Rugby Europe Championship

Bukareszt, 4.02.2023

opracowanie:

Grzegorz Bednarczyk – www.wszponachrugby.pl

Przed meczem

Rugby Europe Championship to najwyższy poziom organizowanych przez Rugby Europe corocznych międzynarodowych rozgrywek Rugby Europe International Championships. W praktyce to druga europejska liga – pierwszą jest Puchar Sześciu Narodów, do którego nie ma żadnej ścieżki awansu.

Mecz, na który nasza reprezentacja wybrała się do Bukaresztu jest dla nas szczególny – Polacy na tym poziomie co prawda w przeszłości grywali, ale za ostatni taki występ można uznać udział w FIRA Tournament, co miało miejsce ponad ćwierć wieku temu (1996/1997). Od tego czasu marzyliśmy o dołączeniu do tej stawki, ale bardzo długo nam się nie udawało. Rok temu zajęliśmy drugie miejsce na drugim poziomie REIC, w Rugby Europe Trophy, co dawało awans i to bez konieczności rozgrywania barażu – zawdzięczamy to poszerzeniu stawki w REC z sześciu do ośmiu zespołów.

Zaczynamy zatem wielką przygodę. Trudno co prawda liczyć, że zaczniemy od wygranych, zwłaszcza że na starcie będziemy grać z dwoma ekipami już zakorzenionymi w Rugby Europe Championship, walczącymi tu o zwycięstwo, a nie utrzymanie – Rumunią i Portugalią. Nie brak zresztą głosów krytyki pod adresem nowego formatu REC – zwiększenie liczby drużyn spowodowało, że wielu oczekuje rozwarstwienia rozgrywek i wysokich wyników w dwóch pierwszych kolejkach fazy grupowej. Potem jednak ma zrobić się już ciekawiej.

Nasz sobotni przeciwnik, Rumunia, to właśnie ekipa z wyższej półki. Rumuni są niemal etatowym uczestnikiem Pucharów Świata, o których my możemy na razie tylko marzyć (nie zegrali tylko na ostatnim, w Japonii, ale zawdzięczają to kwestiom pozaboiskowym i wystawianiu do gry gracza z wysp Pacyfiku, który nie spełnił reguł kwalifikowalności do gry w reprezentacji). Zresztą, wystarczy spojrzeć na klasę ich ostatnich przeciwników i porównać z naszymi (str. 5) – Rumuni w ostatnich latach dwukrotnie grali z drużynami z najwyższego światowego poziomu (a mecz z Argentyną był w ich wykonaniu naprawdę całkiem niezły), w ubiegłym roku wygrali m.in. z Rosją i postawili się Gruzji. Niedawno jednak nieoczekiwanie musieli zmienić trenera, a przed dwoma tygodniami ponieśli w treningowym meczu porażkę równie bolesną jak przegrana naszej kadry z młodzieżówką Walii w Cardiff (rezerwy Rumunii przegrały z rezerwami Włoch 3:64).

Nie graliśmy z Rumunami od ćwierć wieku. Wtedy, także w Bukareszcie, ponieśliśmy najbardziej dotkliwą porażkę z wszystkich dotychczas poniesionych z tym przeciwnikiem. Spośród wszystkich ekip z tegorocznego REC z Rumunami właśnie mamy najgorszy bilans – zero zwycięstw, same porażki. Trudno oczekiwać, że na pięknym, niedawno zmodernizowanym Arcul de Triumf, zdołamy to zmienić. Niewątpliwie jednak czeka nas lekcja solidnego rugby i obyśmy umieli jak najlepiej je wykorzystać.

Zasady Rugby Europe Championship

Powiększenie liczby drużyn z 6 do 8 oznaczało konieczność zmiany zasad Rugby Europe Championship. Zamiast formatu każdy z każdym, wzorowanego na Pucharze Sześciu Narodów i znanego nam z Rugby Europe Trophy, w tym sezonie pojawia się to, co zwykle budzi najwięcej emocji wśród kibiców – faza pucharowa.

W pierwszej fazie drużyny podzielone są na dwie czterozespołowe grupy. Drużyny w grupie grają systemem kołowym, każdy z każdym, ale bez rewanżów. Dwie będą grały dwa razy u siebie i raz na wyjeździe, natomiast dwie pozostałe – odwrotnie (miejsca rozgrywania spotkań odwrócą się za rok, gdy zachowany będzie dokładnie ten sam skład grup). Zasady punktacji są tradycyjne (4 punkty za zwycięstwo, 2 punkty za remis, 0 punktów za porażkę), a punkt bonusowy można dostać za porażkę mniej niż 7 punktami lub za zdobycie co najmniej 3 przyłożeń więcej od rywala.

W przypadku równej liczby punktów meczowych w tabeli grupy decydować będzie wynik bezpośredniego meczu (w przypadku remisu – liczba zdobytych przyłożeń w tym spotkaniu), a jeśli to nie da rozstrzygnięcia – kolejno większa różnica punktów, większa liczba zdobytych przyłożeń we wszystkich meczach, większa liczba zdobytych punktów. Jeśli równa liczba punktów będzie dotyczyć trzech lub więcej drużyn – wyniki bezpośrednich spotkań nie będą brane pod uwagę.

W fazie pucharowej mamy półfinały i finały. W półfinałach spotykają się krzyżowo drużyny z miejsc pierwszego i drugiego w poszczególnych grupach (zwycięzca grupy A zagra z drugą drużyną grupy B i odwrotnie) oraz z miejsc trzeciego i czwartego (na analogicznej zasadzie). Gdzie odbędą mecze play-off – oficjalnie nie ogłoszono. Zwycięzcy półfinałów z górnej połówki play-off zagrają w finale, przegrani w meczu o trzecie miejsce. Analogicznie drużyny z miejsc trzeciego i czwartego w grupach, zależnie od wyników półfinałów, rywalizować będą w meczach o piąte i siódme miejsce.

Po sezonie 2023 nie będzie spadków z REC – do ustalenia, kto spadnie, będzie służyć łączna klasyfikacja sezonów 2023 i 2024. W każdym sezonie drużynom zostaną przyznane punkty: za pierwsze miejsce – 10 punktów, za drugie – 8, za trzecie – 6, a za każde kolejne o jeden mniej aż do ostatniego miejsca, za które będzie tylko 1 punkt. W razie równej liczby punktów po dwóch latach o spadku decydować będą kolejno: stosunek zwycięstw do porażek w bezpośrednich meczach, różnica punktów we wszystkich meczach, liczba przyłożeń we wszystkich meczach, liczba punktów we wszystkich meczach. Jeśli równa liczba punktów będzie dotyczyć trzech lub więcej drużyn – wyniki bezpośrednich spotkań nie będą brane pod uwagę.

Kalendarz gier sezonu 2023

Grupa A

5.02.2023, 10:00	Tbilisi	Gruzja	Niemcy
5.02.2023, 12:45	Madryt	Hiszpania	Holandia
11.02.2023, 13:15	Amsterdam	Holandia	Gruzja
11.02.2023, 14:30	Heidelberg	Niemcy	Hiszpania
18.02.2023, 13:15	Neckarsulm	Niemcy	Holandia
18.02.2023, 19:00	Torrelavega	Hiszpania	Gruzja

Grupa B

4.02.2023, 13:00	Bukareszt	Rumunia	Polska
4.02.2023, 20:00	Lizbona	Portugalia	Belgia
11.02.2023, 11:45	Gdynia	Polska	Portugalia
11.02.2023, 18:30	Bruksela	Belgia	Portugalia
18.02.2023, 21:15	Gdynia	Polska	Belgia
19.02.2023, 16:00	Lizbona	Portugalia	Rumunia

Faza play-off

4/05.03.2023	mecze półfinałowe dla drużyn z miejsc 1–4 i 5–8
18.03.2023	mecze finałowe

Rugby w Rumunii

Rugby w Rumunii pojawiło się jeszcze przed I wojną światową dzięki bardzo bliskim związkom kulturalnym tego kraju z Francją. Młodzi wyjeżdżali na studia do Paryża, a stamtąd przywozili nie tylko wiedzę, ale także i zamiłowanie dla popularnego tam sportu. W 1919 reprezentacja zagrała pierwszy mecz międzypaństwowy, a w 1924 wystąpiła na Igrzyskach Olimpijskich. Potrzebowała czterech dni w trzeciej klasie aby dotrzeć na miejsce, przegrała wysoko oba mecze (z Francją i Stanami Zjednoczonymi), ale wywiozła z Paryża brązowe medale (startowały tylko trzy drużyny). W 1931 powstała federacja, która w 1934 została jednym z członków-założycieli FIRA, a w 1936 wzięła udział w pierwszym ogólnoeuropejskim turnieju organizowanym przez tę instytucję.

Po drugiej wojnie światowej, mimo komunizmu oznaczającego w dużej mierze odcięcie od świata, rugbyowa Rumunia nie popadła w izolację. W 1954 przyjechała tu walijska Swansea i zawiozła stąd na Zachód bardzo dobrą opinię o tutejszych rugbystach, co zaowocowało licznymi kontaktami sportowymi. Rumuni świetnie się w nich prezentowali, na początku lat 60. dwukrotnie pokonali Francję. Stawali na podium w niemal każdej edycji Pucharu Narodów organizowanego przez FIRA od 1965 (tylko raz im się nie udało, w 1985). Wygrywali tę imprezę trzykrotnie, za każdym razem pozostawiając w pokonanym polu Francję. Szczyt ich znaczenia to chyba koniec lat 80, gdy pokonali także Walię i Szkocję. Jeszcze w 1990 Rumunia wygrała z Francją w Auch 12:6, a rok później w Bukareszcie ze Szkocją, ale zmiany ustrojowe spowodowały gwałtowny kryzys wywołany brakiem funduszy¹.

Reprezentacja zaczęła przegrywać z rezerwami Francji i z Włochami, których wcześniej pokonywała. Gdyby Puchar Pięciu Narodów został poszerzony do sześciu drużyn parę lat wcześniej, zapewne to Rumunia byłaby faworytem do dołączenia do stawki, ale w 1995 to Włosi byli atrakcyjniejsi nie tylko finansowo, ale i sportowo. Rumunia jednak nadal liczyła się w rozgrywkach na zapleczu elity, turnieje FIRA wygrywała od 2000 pięciokrotnie, a poza podium znalazła się w tym okresie tylko dwa razy, w tym w 2018 – po aferze z udziałem w meczach nieuprawnionych zawodnikami pochodzących z wysp Pacyfiku. Afera ta przerwała też pasmo regularnych występów Rumunów w Pucharze Świata i zabrakło ich w Japonii. Wcześniej w ośmiu występach na najważniejszej rugbyowej imprezie wygrali sześć meczów. Na Puchar Świata wracają w tym roku, choć też z odrobiną szczęścia (gdyby nie odjęte punkty Hiszpanów, Rumuni musieliby rywalizować o miejsce we Francji w międzykontynentalnym barażu).

Pierwszym klubem rugby w tym kraju był założony w 1910 w Bukareszcie Tennis Club Român (Rumuński Klub Tenisowy). To właśnie ten klub zdobył pierwsze mistrzostwo kraju w 1914 (podobnie jak we Francji – o pierwszy tytuł walczyły tylko dwie drużyny, obie ze stolicy). W lidze bardzo długo zdecydowanie dominowały drużyny z Bukaresztu – pierwsza ekipa spoza stolicy zagrała na najwyższym poziomie rozgrywek dopiero w 1939, a pierwszy raz tytuł mistrzowski trafił gdzie indziej dopiero w 1972. Spośród 12 drużyn sięgających po tytuł, dziewięć jest z Bukaresztu, spośród 100 tytułów w stolicy pozostało aż 82. Rekordzistą jest Steaua z 24 na koncie, za jej plecami Dinamo z 16 i Grivița z 12. Najstarszy klub Rumunii, RCT, zdobył 9 mistrzostw, przy czym ostatnie jeszcze przed II wojną światową. Inna sprawa, że w ostatnich kilkunastu sezonach to dwie drużyny spoza Bukaresztu wymieniają się tytułami mistrzowskimi: Timișoara Saracens i Știința Baia Mare. Ta ostatnia ekipa zdobyła cztery ostatnie mistrzostwa kraju.

Rumuńskie rugby ma jednak kłopoty. W kraju istnieją cztery drużyny zawodowe (poza dwoma wymienionymi powyżej dwie ekipy stołeczne – Steaua i Dinamo). Cztery to za mało do sensownej ligi, więc rok temu porzucono zawodową SuperLigę i połączono ją z dotychczasowym drugim poziomem rozgrywek. Utworzono w ten sposób rozgrywkę pod nazwą Liga Națională de Rugby – jedyną ogólnokrajową rywalizację klubową w rugby w kraju, z udziałem 13 drużyn. Jak można było się spodziewać, czwórka uczestników dawnej SuperLigi dominowała zdecydowanie. Ale mimo wszystko cieszą informacje, że stawka 13 drużyn w nadchodzącym roku może się poszerzyć.

Pozytywnym akcentem jest też utworzenie w ubiegłym roku franczyzy grającej w Rugby Europe Super Cup. Niestety, Romanian Wolves wygrali w tych rozgrywkach jednak tylko jeden mecz i zajęli w swojej grupie ostatnie miejsce. Jednak to drużyna ewidentnie rozwojowa, gromadząca młodych zawodników i dająca im szansę wspólnie trenować i przynajmniej kilka razy do roku pograć z lepszymi od siebie.

¹ O tym okresie w rumuńskim rugby opowiada bardzo sympatyczny tekst Ryana Hermana oblikowany w *The Rugby Journal* i udostępniony niedawno na jego stronie internetowej: <https://www.therugbyjournal.com/rugby-blog/romania>

Mecze Polski i Rumunii

Ostatnie mecze Polski (od 2021)

data	miejsce	rozgrywki	przeciwnik	wynik
11.09.2021	Kraków	tow.	Węgry	43:3
09.10.2021	Lwów	REIC	Ukraina	27:24
13.11.2021	Gdynia	REIC	Niemcy	21:16
20.11.2021	Warszawa	REIC	Szwajcaria	37:25
19.02.2022	Praga	tow.	Czechy	27:10
19.03.2022	Bruksela	REIC	Belgia	11:41
9.04.2022	Gdynia	REIC	Litwa	43:10

Ostatnie mecze Rumunii (od 2021)

data	miejsce	rozgrywki	przeciwnik	wynik
06.03.2021	Soczi	REIC	Rosja	13:18
13.03.2021	Lizbona	REIC	Portugalia	28:27
20.03.2021	Bukareszt	REIC	Hiszpania	22:16
28.03.2021	Tbilisi	REIC	Gruzja	17:28
03.07.2021	Bukareszt	tow.	Argentyna	17:24
07.11.2021	Werona	tow.	Urugwaj	29:14
13.11.2021	Bukareszt	REIC	Holandia	56:15
20.11.2021	Bukareszt	tow.	Tonga	32:20
05.02.2022	Bukareszt	REIC	Rosja	34:25
12.02.2022	Bukareszt	REIC	Portugalia	37:27
27.02.2022	Madryt	REIC	Hiszpania	21:38
12.03.2022	Bukareszt	REIC	Gruzja	23:26
19.03.2022	Amsterdam	REIC	Holandia	38:12
01.07.2022	Bukareszt	tow.	Włochy	13:45
10.07.2022	Montevideo	tow.	Urugwaj	30:22
17.07.2022	Montevideo	tow.	Urugwaj	20:26
05.11.2022	Bukareszt	tow.	Chile	30:23
13.11.2022	Bukareszt	tow.	Urugwaj	16:21
19.11.2022	Bukareszt	tow.	Samoa	0:22

Poprzednie mecze Polski z Rumunią

data	miejsce	wynik	punkty dla Polski
21.05.1959	Bukareszt	3:41	Zbigniew Janus 3
22.05.1960	Altenburg	0:6	-
24.05.1961	Bratysława	6:24	Zbigniew Janus 6
27.05.1962	Żyrardów	6:26	Zbigniew Janus 3, Ryszard Wojciechowski 3
24.05.1963	Deva	0:9	-
02.07.1967	Gdańsk	3:28	Zbigniew Janus 3
01.12.1968	Bukareszt	3:15	Antoni Łodziński 3
12.06.1969	Bukareszt	11:40	Edward Hodura 5, Wiesław Baranowski 3, Bogdan Ostaszewski 3
14.04.1974	Bukareszt	6:20	Krzysztof Mańko 4, Jan Jagieniak 2
04.04.1975	Bukareszt	9:20	Ryszard Banaczek 5, Andrzej Kopyt 4
17.10.1976	Nowy Dwór Mazowiecki	8:38	Czesław Jagieniak 4, Jerzy Milart 4
05.11.1977	Bukareszt	21:38	Czesław Jagieniak 17, Grzegorz Gąsiorowski 4
19.11.1978	Lublin	9:30	Bogusław Kruszyński 5, Jerzy Milart 4
18.11.1979	Bukareszt	15:49	Stefan Rokicki 7, Jerzy Milart 4, Roman Szuścicki 4
09.11.1980	Sochaczew	0:33	-
30.10.1983	Bukareszt	0:31	-
14.04.1990	Bukareszt	19:25	Sylwester Hodura 12, Kazimierz Matczak 4, Jarosław Hodura 3
12.05.1996	Sochaczew	9:40	Bogdan Wróbel 6, Waldemar Szwichtenberg 3
02.05.1998	Bukareszt	13:74	Marcin Szymański 8, Marek Janulewicz 5

Na tej liście mógłby się znaleźć jeszcze jeden mecz: rozegrany znacznie wcześniej, też przegrany przez Polaków. Niestety, drużyna nie mogła wówczas uznać się za reprezentację kraju – na przeszkodzie stanął brak rugbyowej federacji w Polsce. Tym niemniej do prawdziwego meczu reprezentacji było bardzo blisko:

20.04.1924	Bukareszt	0:46	-
------------	-----------	-------------	---

Składy

Polska

pozycja	imię i nazwisko	rok urodzenia	klub	występy (punkty)	debiut
1	Jake Wisniewski		Cross Keys RFC (Walia)	---	---
2	Grzegorz Buczek	1986	Lechia Gdańsk	25 (15)	29.10.2013 Madagaskar
3	Sylwester Gąska	2002	Ogniwo Sopot	4	11.09.2021 Węgry
4	Michał Krużycki	1987	Lechia Gdańsk	34 (15)	5.05.2007 Łotwa
5	Jakub Małeckci	1999	Ebbw Vale RFC (Walia)	2	9.10.2021 Ukraina
6	Jan Cal	1988	Up Fitness Skra Warszawa	8 (5)	2.11.2019 Niemcy
7	Siokihava Taufui Halaifonua	1995	Up Fitness Skra Warszawa	6 (10)	11.09.2021 Węgry
8	Piotr Zeszutek (K)	1991	Ogniwo Sopot	27 (60)	13.04.2013 Mołdawia
9	Dawid Plichta	1994	Orkan Sochaczew	23 (5)	12.09.2015 Szwecja
10	Jędrzej Nowicki	1996	CA Pontarlier (Francja)	9 (29)	28.10.2017 Czechy
11	Dominik Morycki		Enniscorthy RFC (Irlandia)	---	---
12	Dawid Banaszek	1987	Arka Gdynia	37 (242)	7.10.2006 Andora
13	Peter Hudson		Bishop Burton College (Anglia)	---	---
14	Robert Wójtowicz	1997	Lechia Gdańsk	---	---
15	Ross Cooke	1993	Tynedale RFC (Anglia)	10 (13)	23.03.2019 Szwajcaria
rezerwowi					
16	Jakub Burek	2000	Ogniwo Sopot	1	19.02.2022 Czechy
17	Quentin Cieslinski	1999	ASV Lavaur (Francja)	4	9.10.2021 Ukraina
18	Thomas Fidler	1996	Ogniwo Sopot	10 (5)	2.11.2019 Niemcy
19	Arthur Klis		Racing 92 (Espoirs) (Francja)	---	---
20	Kacper Palamarczuk	2002	Westport RFC (Irlandia)	1	9.04.2022 Litwa
21	Sam Stelmaszek	1994	Sedgley Tigers RUFC (Anglia)	4	2.11.2019 Niemcy
22	Wojciech Piotrowicz	1990	Ogniwo Sopot	19 (116)	20.11.2010 Niemcy
23	Tomasz Pozniak	2000	Esher RC (Anglia)	1	29.02.2020 Holandia

Trener: **Chris Hitt** – ur. 1989, absolwent University of South Wales, pełnił różne funkcje w Welsh Rugby Union związane z rozwojem rugby, a także trenował siódemkowy zespół Samurais. Od 2018 współpracował z reprezentacją Polski, w 2019 został trenerem młyna reprezentacji Niemiec. Powołany na stanowisko trenera reprezentacji Polski na początku 2021, poprowadził ją w siedmiu spotkaniach, z czego sześciu wygranych.

Sędziowie

Sędziowie: Saba Abulaszwili (główny), Szota Cagareiszwili i Joseb Japaridze (bocni) – wszyscy z Gruzji.

Rumunia

pozycja	imię i nazwisko	rok urodzenia	klub	występy (punkty)	debiut
1	Ciprian Chiriac	1993	SCM USV Timișoara	---	---
2	Tudor Butnariu	1995	CSA Steaua Bukareszt	8	7.11.2021 Urugwaj
3	Gheorghe Gajion*	1992	Stade Montois (Francja)	4	10.07.2022 Urugwaj
4	Marius Antonescu	1992	US Bressane Pays de l'Ain (Francja)	46 (5)	22.06.2014 Irlandia Em.
5	Andrei Mahu*	1991	USA Perpignan (Francja)	---	---
6	Mihai Macovei (K)	1986	RC Bassin d'Arcachon (Francja)	100 (105)	3.06.2006 Ukraina
7	Vlad Neculau	1998	SCM USV Timișoara	7	17.03.2019 Belgia
8	Cristi Chirică	1997	RC Hyères Carqueiranne La Crau (Francja)	26 (10)	19.11.2016 Kanada
9	Alexandru Țigla	1993	CSM Știința Baia Mare	6	26.11.2016 Urugwaj
10	Vlăduț Popa	1996	CSA Steaua Bukareszt	24 (26)	12.11.2016 USA
11	Marius Simionescu	1997	SCM USV Timișoara	23 (30)	17.06.2017 Kanada
12	Taylor Gontineac	2000	Rouen Normandie (Francja)	6	8.06.2019 Chile
13	Atila Septar	1996	RC Toulonnais (Francja)	3 (5)	5.11.2022 Chile
14	Nicolas Onuțu	1995	CS Vienne (Francja)	24 (5)	9.06.2016 Namibia
15	Paul Popoia	2000	CSM Știința Baia Mare	7	13.03.2021 Portugalia
rezerwowi					
16	Robert Irimescu	1996	Rugby New York Ironworkers (USA)	---	---
17	Alexandru Savin	1995	CSA Steaua Bukareszt	18 (15)	17.11.2018 USA
18	Thomas Crețu	2002	Stade Français (Espoirs) (Francja)	---	---
19	Marius Iftimiciuc	1997	CA Périgueux (Francja)	16	17.11.2018 USA
20	Florian Roșu	1993	CSM Știința Baia Mare	8 (5)	3.07.2021 Argentyna
21	Alin Conache	2002	SCM USV Timișoara	---	---
22	Ionel Melinte	1996	RC Hyères Carqueiranne La Crau (Francja)	21 (137)	10.11.2018 Portugalia
23	Hinckley Vaovasa	1998	CSA Steaua Bukareszt	12 (20)	7.11.2021 Urugwaj

Trener: **Eugen Apjok** – ur. 1972, od 1996 do 2001 trzykrotnie wystąpił w reprezentacji Rumunii zdobywając 17 punktów. W 2015 był członkiem sztabu trenerskiego podczas Pucharu Świata w Anglii. W ostatnich latach prowadził do seryjnych mistrzostw kraju drużynę CSM Știința Baia Mare. W grudniu, po rezygnacji Andy'ego Robinsona, został trenerem reprezentacji Rumunii. Prowadził ją dotąd tylko raz – w styczniu Rumunia A grała z Włochami A i poniosła wysoką porażkę.

*) Andrei Mahu i Gheorghe Gajion mają bardziej zaawansowaną karierę reprezentacyjną niż wskazana w tabeli – obaj występowali w przeszłości w barwach Mołdawii (i dzięki temu są jedynymi zawodnikami reprezentacji Rumunii, którzy mierzyli się z naszą drużyną). Skorzystali z możliwego od 1 stycznia 2021 *birthright transfer* i zmienili barwy narodowe. Mahu zagrał dla Mołdawii 24 razy i zdobył w jej barwach 5 punktów, Gajion grał dla tego kraju 13-krotnie. Obaj debiutowali na arenie międzynarodowej w 2011.

Historia Rugby Europe Championship

Podczas gdy regularne rozgrywki poprzednika obecnego Pucharu Sześciu Narodów – Home Nations – zaczęły się w XIX w., a na początku ubiegłego stulecia dołączyła do nich Francja, na turnieje przeznaczone dla ekip spoza „kartelu” trzeba było dość długo czekać. Pierwszy zorganizowano w Berlinie w maju 1936, kilka tygodni przed organizowanymi tam letnimi igrzyskami olimpijskimi. Był on efektem dwóch czynników: ambicji nazistowskich Niemiec oraz faktu, że Francja wykluczona z Pucharu Pięciu Narodów w latach 30. potrzebowała gier z przeciwnikami z kontynentu (to m.in. z tego powodu zainspirowała powstanie w 1934 FIRA czyli obecnego Rugby Europe). Turniej stanowił nawiązanie do tradycji rugby jako sportu olimpijskiego, po raz ostatni w tej randze w 1924. Wzięły w nim udział cztery drużyny, a w finale Francja pokonała Niemcy 19:14. Przed wojną rozegrano jeszcze dwa takie turnieje: rok później w Paryżu, przy okazji organizowanej tam Wystawy Światowej, a w 1938 w Bukareszcie. Te także wygrała Francja.

Po II wojnie światowej pierwsze próby organizacji takiego turnieju podjęto w latach 50. (dwukrotnie wygrała Francja przed Włochami), a na stałe wszedł do kalendarza europejskiego rugby w 1965. Format gier zmieniał się, ale dominującą ich siłą przez cały okres istnienia FIRA Nations Cup, a także jego następcy – FIRA Trophy – była Francja. Co prawda przywrócona do Pucharu Pięciu Narodów traktowała rozgrywki FIRA jako drugorzędne i nie wysyłała nań pierwszej reprezentacji, ale i tutaj napotkała z czasem godnego przeciwnika – Rumunię, która kilkakrotnie przerwała dominację Francuzów (słynne zwycięstwa nad Francją: 15:14 z 1968, 15:10 z 1974, 15:12 z 1976 i 15:0 z 1980, 13:9 z 1982 czy wreszcie 12:6 z 1990 odniesione we francuskim Auch) i pięciokrotnie wygrała turnieje.

Francuzi ostatni raz wystąpili w turnieju w 1995/96 (Włochy zaś w 1994 – po przyjęciu do Pucharu Sześciu Narodów zrezygnowali z tych startów). Wówczas nastąpiła paruletnia przerwa (z uwagi na skomplikowany format kwalifikacji do Pucharu Świata w 1999), ale w 2000 rozgrywki powróciły jako European Nations Cup. Wtedy ustabilizował się format najwyższej dywizji z udziałem sześciu drużyn i rozgrywaniem meczów systemem kołowym, na wzór Pucharu Sześciu Narodów. Początkowo jednak często kumulowano wyniki z dwóch kolejnych sezonów i w ten sposób wyłaniano mistrzów co drugi rok. Nową największą siłą w europejskim rugby stała się Gruzja, który pierwszy raz zwyciężyła w turnieju w 2001, a od 2006 na stałe zadomowiła się na najwyższym stopniu podium, tylko dwukrotnie oddając mistrzostwo Rumunii (w 2010 i w 2017 – w pierwszym sezonie po przekształceniu rozgrywek w Rugby Europe International Championships).

Niestety, zdobywane w ten sposób mistrzostwo Europy nigdy w pełni nie mogło satysfakcjonować: sukces obarczony był zawsze świadomością, że najlepsze reprezentacje kontynentu grają w Pucharze Pięciu, a następnie Sześciu Narodów. Co więcej – niezależnie od wyników i dominacji na poziomie REIC, najlepsze drużyny z tego poziomu nie mogły nawet marzyć o awansie poziom wyżej. Puchar Sześciu Narodów jako przedsięwzięcie poniekąd prywatne i całkowicie komercyjne do dziś nie respektuje sportowych reguł awansu i spadku. Obecnie turnieje najwyższego poziomu REIC stanowią jednocześnie kwalifikacje do Pucharów Świata. To niestety nie tylko przydaje prestiżu i stawki, ale także powoduje nadużycia, które prowadzą do skandali – w 2018 odejmowano punkty Belgom, Hiszpanom i Rumunom, niemal całkowicie przemeblowując klasyfikację (dzięki temu na Puchar Świata oprócz Gruzji awansowała Rosja), a w 2021 odjęto punkty Hiszpanom, pozbawiając ich szansy na awans (ich miejsce zajęli Rumuni, a szansę – którą wykorzystali – w międzykontynentalnym barażu dostali Portugalczycy).

Mimo to dla naszej reprezentacji na ten moment najwyższy poziom REIC stanowi upragniony raj. Owszem, dostaliśmy się do niego tym razem dzięki zmianie jego formatu, chyba najbardziej rewolucyjnej od początku rozgrywek – na najwyższym poziomie zagra osiem zamiast sześciu drużyn. Ale to i tak sukces, jakiego od dziesięcioleci nie było w polskim rugby (przynajmniej tym męskim, bo kobiety piszą swoją, całkowicie osobną i piękną historię).

Na najwyższym poziomie europejskich rozgrywek gościliśmy kilkakrotnie. Pierwszy raz w 1968, po zwycięstwie nad Marokiem. Przegraliśmy jednak trzy mecze (w tym słynne 0:67 z Francją na Stadionie Dziesięciolecia) i po jednym sezonie powędrowaliśmy z powrotem poziom niżej. Na dobre zadomowiliśmy się w elicie w 1975 – po awansie dzięki zwycięstwu nad Holandią pozostaliśmy na najwyższym poziomie FIRA Trophy przez sześć sezonów, dwukrotnie zajmując czwarte miejsca. W tym okresie m.in. trzykrotnie pokonaliśmy Hiszpanów, w 1977 wygraliśmy w Warszawie z Włochami (12:6), kilkakrotnie nieźle zaprezentowaliśmy się w meczach z drugimi reprezentacjami Francji. Stan wojenny położył kres tym dobrym występom. Kilka razy jeszcze wróciliśmy na najwyższy poziom, ale tylko na pojedyncze sezony – ostatni raz graliśmy tam w ostatnim FIRA Trophy w sezonie 1995/96 (wówczas startowało 10 ekip, podzielonych na dwie grupy) i w rozegranym rok później FIRA Tournament (w stawce 12 ekip, już bez Francji i Włoch, a także Rumunii, zajęliśmy najlepsze w historii, trzecie miejsce).

Najwyżej sklasyfikowane drużyny

W tabeli ujęto tylko drużyny z najwyższego poziomu rozgrywek FIRA / Rugby Europe. Niekiedy było ich na tym poziomie więcej niż 6, jednak to były stosunkowo rzadkie przypadki.

	1	2	3	4	5	6
FIRA Tournament						
1936	Francja	Niemcy	Włochy	Rumunia		
1937	Francja	Włochy	Niemcy	Rumunia	Belgia	Holandia
1938	Francja	Niemcy	Rumunia			
Rugby Union European Cup						
1952	Francja	Włochy	RFN	Belgia/Hiszpania		
1954	Francja	Włochy	Hiszpania/RFN		Belgia	Portugalia
FIRA Nations Cup						
1965/66	Francja	Włochy	Rumunia	RFN	Czechosłowacja	
1966/67	Francja	Rumunia	Włochy	Portugalia		
1967/68	Francja	Rumunia	Czechosłowacja	RFN		
1968/69	Rumunia	Francja	Czechosłowacja	RFN	Polska	
1969/70	Francja	Rumunia	Włochy	Czechosłowacja		
1970/71	Francja	Rumunia	Maroko	Włochy		
1971/72	Francja	Rumunia	Maroko	Czechosłowacja		
1972/73	Francja	Rumunia	Hiszpania	Maroko		
FIRA Trophy						
1973/74	Francja	Rumunia	Hiszpania	Polska	Maroko	
1974/75	Rumunia	Francja	Włochy	Hiszpania	Czechosłowacja	
1975/76	Francja	Włochy	Rumunia	Polska	Hiszpania	Holandia
1976/77	Rumunia	Francja	Hiszpania	Włochy	Polska	Maroko
1977/78	Francja	Rumunia	Hiszpania	Polska	Włochy	Czechosłowacja
1978/79	Francja	Rumunia	ZSRR	Włochy	Polska	Hiszpania
1979/80	Francja	Rumunia	ZSRR	Włochy	Polska	Maroko
1980/81	Rumunia	Francja	Włochy	ZSRR	Hiszpania	Polska
1981/82	Francja	Włochy	Rumunia	ZSRR	RFN	
1982/83	Rumunia	Włochy	ZSRR	Francja	Maroko	RFN
1983/84	Francja	Rumunia	Włochy	ZSRR	Polska	Maroko
1984/85	Francja	ZSRR	Włochy	Rumunia	Hiszpania	Tunezja
1985–87	Francja	ZSRR	Rumunia	Włochy	Tunezja	Portugalia
1987–89	Francja	ZSRR	Rumunia	Włochy	Hiszpania	
1989/90	Francja	ZSRR	Rumunia	Włochy	Polska	
1990–92	Francja	Włochy	Rumunia	ZSRR (WNP)	Hiszpania	
1992–94	Francja	Włochy	Rumunia	Rosja	Hiszpania	
1995–97	Włochy	Francja	Hiszpania/Rumunia		Rosja/Portugalia	
FIRA Tournament						
1996/97	Hiszpania	Portugalia	Polska	Gruzja	Maroko	Rosja
European Nations Cup						
2000	Rumunia	Gruzja	Maroko	Hiszpania	Portugalia	Holandia
2001	Gruzja	Rumunia	Rosja	Hiszpania	Portugalia	Holandia

2002	Rumunia	Gruzja	Rosja	Portugalia	Hiszpania	Holandia
2003–04	Portugalia	Rumunia	Gruzja	Rosja	Czechy	Hiszpania
2004–06	Rumunia	Gruzja	Portugalia	Rosja	Czechy	Ukraina
2006–08	Gruzja	Rosja	Rumunia	Hiszpania	Portugalia	Czechy
2008/09	Gruzja	Rosja	Portugalia	Rumunia	Hiszpania	Niemcy
2010	Rumunia	Gruzja	Rosja	Portugalia	Hiszpania	Niemcy
2011	Gruzja	Rumunia	Portugalia	Rosja	Hiszpania	Ukraina
2012	Gruzja	Hiszpania	Rumunia	Rosja	Portugalia	Ukraina
2013	Gruzja	Rumunia	Rosja	Portugalia	Belgia	Hiszpania
2014	Gruzja	Rumunia	Rosja	Hiszpania	Portugalia	Belgia
2015	Gruzja	Rumunia	Hiszpania	Rosja	Portugalia	Niemcy
2016	Gruzja	Rumunia	Rosja	Hiszpania	Niemcy	Portugalia
Rugby Europe International Championships						
2017	Rumunia	Gruzja	Hiszpania	Rosja	Niemcy	Belgia
2018	Gruzja	Rosja	Niemcy	Belgia	Hiszpania	Rumunia
2019	Gruzja	Hiszpania	Rumunia	Rosja	Belgia	Niemcy
2020	Gruzja	Hiszpania	Rumunia	Portugalia	Rosja	Belgia
2021	Gruzja	Rumunia	Portugalia	Rosja	Hiszpania	Holandia
2022	Gruzja	Rumunia	Hiszpania	Portugalia	Holandia	Rosja

Porównanie lokat Polski i Rumunii w ostatnich latach rozgrywek

